

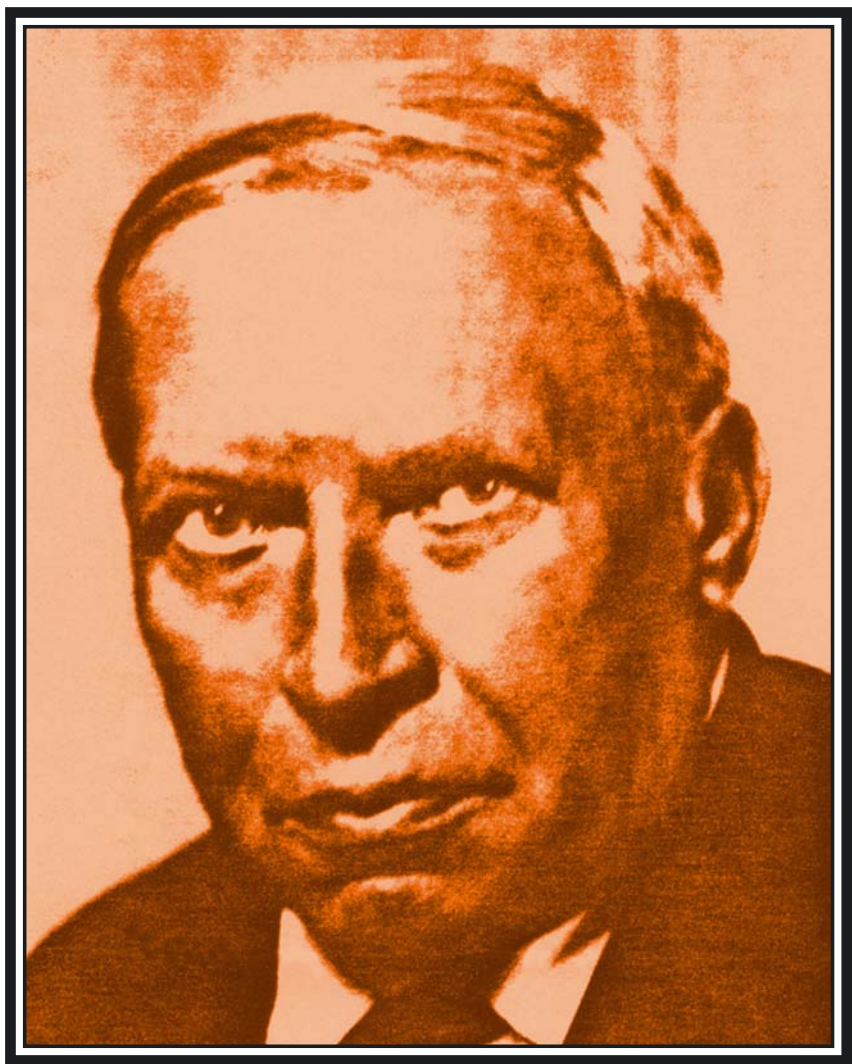
Marschalkó Lajos

*Világterror-
világuralom*

Történelmi tanulmány

Magyar Rezervátum

1997

A világhódító hatalmát csak az
igazság kimondásával törhetjük meg

Marcus Aurelius

A hamu tüzesedni kezd az elfojtott parázspan, a vulkán kráteréből kitörni készül a lávazuhatag, amely egykor elpusztította Pompejit és Herculaniumot, Sodomát, Gomorhát.

A földkerekségnek van egy központi problémája, amelyről nem mer beszélni senki. A keresztény világnak van egy tabuja, amely érinthetetlen. Van „szent-tehén komplexum”, amelyhez éppúgy nem szabad hozzányúl-
ni, mint India szent majmaihoz.

Mindezt úgy hívják, zsidó kérdés.

Aki ma ezt említi, azt elsősorban bolondnak tekintik, a pszichiáter terrorizmus és sarlatánizmus, vagy az úgynevezett „igazságszolgáltatás” hatáskörébe utalják. A fehér ember és az egész kultúr-világ ennek a világterrorizmusnak igájába nyög, csak éppen nem akarja tudomásul venni, hogy milyen sorsot szántak neki.

Mint előző oldalainkon már megírtuk: Hitler, Rosenberg téves úton keresték a zsidó probléma nyitját, mikor faji alapra helyezték át a kérdést és Mózes, Ezdrás, Nehémiás isteni kiválasztottságról szóló elméletével szembe állították az árja-germán kiválasztottsági dogmát. Negatív és - mint az eredmény mutatta - háborúvesztő, terméketlen, negatív-judaizmus volt ez. De barna ingben, horogkeresztes karszalaggal is ugyanazt hirdette, mit Mózes, Ezdrás és Nehémiás 5000 évvel megelőzőleg faji, nacionalista és nemzetek feletti alapon, mint a zsidó nép számára kiadott különleges isteni parancsolatot.

A zsidó-kérdés kulcsa nem a faji, hanem a hatalmi alap. Milyen méretű e világban egy 13-16 milliós nép politikai, gazdasági, szellemi hatalma és milyen alapon jöhetett ez létre?

Ostobaság azt hinni és hirdetni, hogy a zsidó alacsonyabb rendű faj, mint a germán, kelta, vagy magyar, indus, turáni. Ellenkezőleg! A zsidó, a maga nézőpontja szerint magas intelligenciájú fajta, amely ma már semmi esetre sem azonosítható az egykönyvű Talmud-zsidóval, a koszos kis galiciánerral. A keresztény emberiség, sőt a zsidóság legnagyobb liberálisai és szabadsághősei azonban világosan látták, hogy a Tan, a Talmud és a Thóra a világtörténelem legnacionalistább, legsovénebb, leghatalomratörőbb népét, a legkülönlegesebb népi képletet nevelték ki a zsidóból. Népet,

amely csak akkor tud létezni és élni, ha kezében tart minden kulcspozíciót, minden hatalmat és léte, megmaradása érdekében minden népet terrorizálni tud.

Talán nem érdektelen, hogy Herzl Tivadar a cionizmus apostola a földkerekség legintelligensebb zsidóságából származott: a budapestiből. De ugyancsak Magyarországon született egy másik, meghallgatatlan zsidó próféta is, akinek nevét talán nagyon kevesen ismerik, Herzl Tivadar tanainak száz százalékos ellentéte, dr. Fejér Lajos.

Dr. Fejér Lajos vérrel, szívvel, lélekkel zsidó volt. Azonban mikor már Magyarország határain is tombolt a hitlerizmus, úgy, mint a nagy zsidó próféták, akik hiába akarták népüket megváltani és megmenteni a Jehova, vagy Hitler bosszúja elől, hatalmas könyvet írt, amely talán egyetlen tökéletes felismerése a zsidó-kérdésnek. Miután magyar nyelven jelent meg és Európában már a második világháború előszelei fújtak, dr. Fejér Lajos könyve idegen nyelveken nem jutott el a politikusok, az államférfiak asztalára és természetesen meghallgatatlanul maradt még a magyarországi zsidóság legmagasabb, legintellektuálisabb köreiben is.

Dr. Fejér Lajos, az európai zsidóság tragédiája közeledtén, valami kísérletes felismerésre bukkant, amely nem volt tetszetős sem az asszimilánsoknak, sem a cionistáknak és mégkevésbé hitleristáknak. Ez a felismerés annyiból állott, hogy a hitleri és rosenbergi nacionálszocializmus és a mózesi, vagy talmudi cionista zsidó náciizmus között nincs semmiféle különbség. Adolf Hitler a fajvédő törvények tekintetében szerény epigonja volt Mózesnek, a zsidó Führernek. A hitlerizmus nem volt más, mint negatív júdaizmus. A marxizmus és a kapitalizmus pedig ugyanígy egymás édesestvérei.

A marxizmus - írja a nagy zsidó tudós és publicista - tökéletes parafrázisa a zsidó messianisztikus hitnek. Szellemi vizsgáztatás, amelyet a gazdasági és politikai elnyomatásban lévő munkásosztály részére rajzolt meg Marx, a tan apostola.

S folytatja tovább: „Minden zsidó eszmével foglalkozó cikk, akár pap, akár profán zsidó írja, par excellence, politikai cikk. A zsidó eszme nem vallási eszme, hanem a nemzeti, állami törvényközösség eszméje. A zsidóság az egész világot átfogó irredenta mozgalom, amelynek szellemi forrása a zsidó vallás, hivatásos agitátorai a Papok és médiuma a zsidó népi anyag.

Juda Halevi szerint a népek sorában az isteni kiválasztottság folytán olyan elsőbbséget élvez, amelyet meg nem oszthat és nem is oszt meg más népekkel.

Ez a felfogás jelentené - érvényesülésében a népek faji alapon nyugvó hierarchiáját, amelynek élén a zsidóság állam, ő képeznék a népek arisztokráciáját. Az így kialakuló világban olyan kasztrendszer fejlődne ki (de nem hivatási, hanem faji alapon), ahol az emberek közt a fokozati rendszer, mint az indusoknál, a nagy tömegnek lealjasításához vezet: ahol már nem is jön emberszámba és az állat rendfokára aláüllyedt pária”.

„Iróniája a sorsnak, amely a népek és fajok történetét igazgatja, hogy a hitlerizmusban olyan faji politika nyer kíméletlen alkalmazást, amely árja-faj elnevezés alatt a német fajra ugyanazt a kiválasztottsági teóriát érvényesíti, - de egyedül és kizárólag a zsidósággal szemben! - amit a zsidó vallás alkalmazna a zsidó faj javára, ha fejlődésének irányában uralomhoz jutott volna. És alkalmazná a világ összes fajtaival szemben!”

És olvasván egy zsidó próféta, az eichmanni KZ-ben elpusztult nagy magyarországi zsidó bölcselelő sorait^[1], úgy érezzük, hogy ismét a Mene Tekelt írják a Fehér Ház és a Kreml falára. Egyetlen faj arisztokratizmusa, vagy plutokráciája fenyegeti az egész földkerekséget. Egyetlen faj kiválasztottjai ülnek a New York Times, a Time a német 4 milliós Bild-Zeitung asztalainál, a televíziók, rádiók szerkesztői szobáiban. Akarunk-e hát a „népek arisztokráciájának” nyomorult elnyomottjai lenni? Akarjuk-e amit egy becsületes magyar zsidó, dr. Fejér Lajos jószolt meg, hogy az állat foka alá süllyedt pária legyünk?

A zsidóság mindenkor is a terrorizmus népe volt. Josephus Flavius, a szintén nagy és kiváló zsidó történelemtudós „A zsidó háborúról” szóló könyvét kell elolvasnunk ahhoz, hogy meglássuk: a bolsevizmus nem marxi és lenini találmány. Az ó-korban is volt, a mainál sokkal rosszabb bolsevizmus - annyi csekélyke különbséggel -, hogy a GPU- és Cseka-módszereket akkor még nem idegen népek, hanem saját fajtájuk, saját népük vezetői ellen folytatták a mai „humanisták”.

Josephus Flavius zsidó volt. Százvezres galilei hadsereget vezetett két római cézár - Titus és Vespasianus vasfegyelmű légiói ellen. Megverték, legyőzték. Ez még mit sem változtatott zsidó hazafiságán.

Flavius József, akkor kezdett lélekben is a rómaiak oldalára állani, mikor látta, hogy a Templomot, amelynek nagyságáról, szépségéről senki se adott

[1] Vitéz Kolozsváry-Borcsa Mihály az Országos Magyar Sajtókamarának a németeknél is nagy befolyású elnöke, Oláh György német-barát publicista, Lits Ernő a “Weltdienst” magyarországi vezetője eredménytelenül próbálták megmenteni dr. Fejér Lajost.

nálánál szebb és jobb leírást, hirtelen megszállja a csőcselék, a zsidó mob és Jeruzsálem fölött úrrá lesz egy olyan terrorista, - ma úgy mondanánk - bolsevista uralom, amelynél szebbet, véresebbet, kegyetlenebbet nem álmodhatott se Lenin, se Sztálin, se Derzsinszkij.

A Titus és Vespasianus légioi által már-már megközelített Jeruzsálem belállapotairól, az ókori bolsevizmusról így ad hírt az 1900 év előtti hírnök:

„A zélóták és idumeusok (két zsidó néptörzs) a köznépet, mint valami tisztátalan állatok csordáját úton, útfélen mészárolták. Az összefogdosott előkelő embereket (nobiles) és a fiatalságot megkötözve börtönbe csukták, arra számítva, hogy kivégeztetésük halogatásával többeket párthívkül megnyerhetnek...”

Mik ezek, ha nem a szovjet-orsz bolsevizmus, az ÁVH, Cseka, GPU 1900 év előtti módszerei?

Mert Josephus Flavius folytatja:

„Kivégeztetésük előtt a legkegyetlenebb megkorbácsolást kellett elszenvedniük; testük borítva volt sebeiktől, a veréstől és kínzástól, és amikor már nem volt hely a testükön a kínzásokra, csak akkor érdemesítették őket - a kardra... A népet pedig olyan félelem, rettegés szállotta meg, hogy nyilvánosan megsíratni, avagy eltemetni senki se merte a maga halottját. Tizenkétezer nemes ember pusztult el így”.

A zélóták gyilkolási dühe - írja Flavius - főként bátor és jeles férfiak ellen irányult, azt tartva, hogyha ezeket irigységből kipusztítják, ezzel az erényektől való félelemtől is megszabadulnak. Kivégezték tehát, sok mással együtt, Goriont egy származásra, mint tekintélyre kiváló, a népuralomért lelkesülő szellemdús férfit, akinél egyetlen zsidó sem szerette jobban - a szabadságot!”

A bolsevizmus lefelé színtező jellegzetessége ott lángolt már a római légioók által ostromolt Jeruzsálemben is. „A nagy bűntényekre és a kisebb vétségekre pedig egy és ugyanazon büntetés volt: tudniillik a - halál, s ez elől csakis az menekült, aki alacsony származás, vagy szegénységre nézve, a lehető legsilányabb ember volt”.

Egyenesen rémítő, ahogy Josephus Flavius leírja a zsidó terroristák hatalmába tartott Jeruzsálem akkori állapotait: A zsidó terroristák „ahol a házat bezárva látták, ez gyanújel volt előttük arra nézve, hogy ott a bennlakók valamit esznek; nyomban bedöntve hát az ajtókat, és a félig összerágott ételt az emberek torkából húzták ki, évégből össze-vissza fojtogatva őket. Öreg embereket, akik nem engedték a maguk falatját, megdöngönyözték;

nőket, akik markukban valamit rejtegettek, megtépták. Nem volt könyörület sem az ősz fej, sem a csecsemőkör iránt, hanem a valamit rágcsáló gyereket földhöz vagdalták... A tekintélyesebb és gazdag embereket maguk a zsarnokok elé kísérték s egyrészüket aztán hamis vád alapján, állítólagos gonosz tervek miatt végezték ki, másik részüket azért, mert a várost elárulni akarták a rómaiaknak”. (Szovjet kirakat-perek!)

Vajon nem-e a Szovjetunió és a keleti államok bolsevizmusáról írta Josephus Flavius?:

„Az uralom fölött egymással mindkét részről villongásban voltak, a gazságokban azonban egyetértettek... Nem bírom egyenként felsorolni gáztetteiket, s ezért röviden csak annyit mondok, hogy véleményem szerint, soha egy más város sem szenvedett annyi mindenfélét és emberemlékezet óta nemzet, nem volt még féltelenebb a gonoszlelkűségben”.

Nem egy útszéli antiszemita, vagy „elvadult náci gyilkosnak”, hanem a galilei hadak „héber főparancsnokának” félelmetes ítélete ez saját nemzete fölött.

Szinte a hátunk borzong tőle, hogy idézzük Josephus Flavius könyvének egyik fejezetét, „arról az asszonyról, aki éhségében megsütötte a fiát”. A héber hadvezér, későbbi történetíró állításait azonban 1900 éven át tényekként fogadta el a világ és a tárgyilagos történetírás. Ezek szerint bizonyos Mária nevű asszony, akinek vagyona legnagyobb részét elrabolták a zsarnokok, legyilkolta és megsütötte saját fiát.

„Te nyomorult kis gyermek, mondá - írja Josephus Flavius, - kinek tartogassalak én háború, éhség, lázadás közepette? Ha a rómaiak között fogsz is élni, rabszolgaság lesz az osztályrészed; az éhség pedig előbb utólért, mint a rabszolgaság, ezeknél még a lázadók, még rettenetesebbek. Légy tehát az én eledelem, légy a lázadóknak a bosszuló szelleme és légy az emberi életnek egy meséje, ami még csak egyedül hiányzik a zsidók szerencsétlenségéből. Ezeket mondva megölte a fiát és miután megsütötte, a felét megette... Ennek a szerencsétlen esetnek híre pedig hamar eljutott a rómaiakhoz is; ezek közül némelyek nem hitték el, mások sajnálkozásuknak adtak kifejezést, sokan meg most még jobban meggyűlöltek ezt a nemzetet. A cézár pedig azért Isten előtt beszámolt magáról; mert ő a zsidóknak békét ajánlott fel s kijelentette nekik, hogy mindazok, amiket csak elkövettek, feledve lesznek”.

A türelmes rómaiak számára is betelt végre a mérték. A cézár rohamra vezényelte légióit, mikor a Templomot a felkelő bolsevisták felgyújtották és

Flavius szerint 1 600 000 zsidó pusztult el a rómaiak ellen vívott háború idején. Titus cézár azonban tiszta lelkiismerettel mondhatta:

„Ahányszor csak győztem, mindig békére szólítottalak fel benneteket, mintha csak én lettem volna a legyőzött fél. Amidőn a templomhoz értem el, szántszándékkal figyelmen kívül hagytam a hadijogból kifolyó jogaimat és kértelek benneteket, legyetek kímélettel a magatok szentélyei iránt s óvjátok meg a Templomot. Ti visszautasítottátok minden ajánlataimat és a templomot saját kezeitekkel gyújtottátok fel” - fejezi be Flavius, aki ezután már csak a cézár római diadalmenetéről ír.

A divus caesar, aki helyreállította a római birodalom békéjét, nem sejtette, hogy amikor szétűzi és elhurcolja a zsidókat, 1900 évre terjedő szerencsétlenséget szabadít a világra. Mert, csak oktalan „antiszemita” mondhatja, hogy a zsidóság okvetlenül a békétlenség, a héber Flavius szerint „féktelen gonoszlelkűség” népe.

Azonban, senki nem tagadhatja, hogy minden nép sorsát, jellemét, magatartását, az új és újabb nemzedékek gondolkodásmódját a tradíció, a nevelés határozzák meg. Mikor Titus cézár szétűzte a zsidókat, akkor a terror és a terrorizmus népét szabadította a világra.

A tegnapi és a mai zsidók sem tagadhatják: e népet, nem a fajiság, nem a vérség nevelték azzá, amivé lett, hanem a Tan, amely ott van a szentkönyvekben lefektetve. Ott volt már akkor is, amidőn Titus légioi Jeruzsálem falai alatt állottak. Ott volt korábban is és a lerombolt Templomban olvasták tudós papok és főpapok „Isten ígését”, amely soha nem is volt más, mint a zsidóság állami törvénye, amely a zsidót azonosította Istennel. S ez a Tan, akárhogy is nézzük és a kereszténység egyik része hiába vallja magáénak az Ó-szövetség (Tóra) tanait, a minden népek elleni nacionalizmus, a népgyilkosság és népirtás vallása!!!

Humanitásról, filantropiáról szóló üres szavak helyett elő kell venni az Ó-szövetséget, a Tórát, a Talmudot, Sulhán Árukot, amelyek mind a nemzsidó népek megvetését, a nemzsidó ember szabad kirablását hirdetik.

A nagy magyar, katolikus hebreológus, aki tökéletesen tudott héberül, Huber Lipót kalocsai kanonok, minden úgynevezett antiszemitizmus nélkül, a héber betűk fotokópiájával bizonyítja ezt a zsidó terrorizmust. Idézi az Albó, Széfkér ikkarim 1861 Lemberg-i kiadását, amely szerint teste, lelke a bálványozónak (a nem zsidóknak) szabad, mennyivel inkább vagyona (pénze), mert helyes megölni a bálványozót. „Öljétek meg azt, akinek nincs vallása (a vallástalant)”. Így figyelmeztet a Tóra a bálványozókra, nemzsi-

dókra. És Mózes, a nagy Führer, kiadja a Jehovától közvetlenül kapott parancsot: „Egyáltalán senkit se hagyj életben”. (Ó-szövetség, Mózes, V. 20. 16.)

Senki sem tagadhatja, hogy a zsidóság híven megtartotta a nemzeti és vallási parancsokat.

Huston Stewart Chamberlain, „A XIX. évszázad alapjai” (Die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts) alapvető művében olvassuk, hogy a szétűzetés után a zsidók Ciprus-szigetén olyan terrorista lázadást rendeztek, az akkor már hanyatló római birodalom ellen, hogy annak 400 000 nem-zsidó, földközi-tengeri ember esett áldozatául. Említettük azt is, hogy a régi, klasszikus Rómában Ciceró, a nagy történetíró, római szenátor és a római hatalom egyik legkiemelkedőbb szellemisége, a bíróság előtt csak halkán sugdosva mert a bírákhoz szólni, mert - mint mondotta - a zsidók anyagilag tönkreteszik, ha őszintén beszél.

Miután a Kr. u. második évszázadban Ciprus-szigetén többségben voltak és ott meg akartak alapítani egy új zsidó nemzeti államot egyetlen napon legyilkoltak a sziget lakosságából 220 000-et és egyedül Cyrene városában 240 000 nem-zsidót pusztítottak el. (Momsen: Römische Geschichte V. 543. oldal.)

A terror és népgyilkosság népe Titus cézár jeruzsálemi győzelme után szétáradt a világ minden részébe. A zsidóság egy jelentős része a mai Spanyolországban kötött ki. A nyugati gót királyok - miért, miért nem? - minden kedvezménnyel elárasztották a zsidó bevándorlókat. A hála az volt, hogy - Chamberlain szerint - a spanyolok ellen tisztán üzleti érdekből a nyugati gót királyság, a befogadó állam ellen, szövetségesül hívták a mórokat.

A kalifák segítségével aztán, mint a feltétlen zsidóbarát Heman „Die Weltstellung der Juden” (1882. 24. old.) írja, - összpontosítottak a maguk kezében minden anyagi és szellemi hatalmat. A mór állam elpusztult, ami azonban a zsidóknak mindegy volt. Az időközben felépült spanyol államban ugyanúgy kezükbe vettek minden hatalmat, pénzt, gazdagságot.

„Az ország gazdagsága teljesen az ő kezeikben volt: a földbirtok az uzsorások tevékenysége és a spanyol nemesség eladósodása következtében mindinkább az ő birtokukba került. Az államtitkároktól a pénzügyminiszterig minden hivatal, minden adó- és pénzügy a zsidók hatalma alatt állott. Egész Aragonia tulajdonképpen zsidó zálogban volt. Hatalmukat főként kiváltságok megszerzésére használták fel. Például adósság követelése esetén egyetlen zsidó esküje a kereszténnyel, arabbal szemben, elég volt a bizonyításra,

míg a keresztény esküje a zsidóval szemben, egyáltalán nem volt érvényes. Hatalmukkal oly mértékben visszaéltek, hogy végül is a nép felkelt ellenük”. (Antiszemitizmus? - A szerző.)

Ugyanilyen hatalomátvitelre készültek azonban Nagy Károly német-római birodalmában, amely kegyesen befogadta őket.

Nagy Károly az adóbehajtást, az államigazgatást csaknem átruházta a zsidókra. Mint adóbérlők és az állami hivatalok vezetői ezek hamarosan a különféle kiváltságokat szerezték meg a maguk számára. A zsidó bűnözőt mérsékeltebb büntetésre ítélték, mint a keresztényt, a vásár- napokat, szombatról vasárnapra helyezték át.

Nagy Károly, aki a keresztény középkor legnagyobb politikai lángesze volt, rendelkezett bizonyos célirányos gyengeséggel. „Engedményeket tett az ügyes zsidó csalásnak és a zsidóság diplomáciájának”. (Maurice Pinay: *Verschwörung gegen die Kirche*. 463. oldal.)

„Ezekben az időkben - írja Graetz, a zsidóság neves történetírója - a zsidók voltak a világkereskedelem főképviselői”.

Az ugyancsak zsidó Kastein megállapítja, hogy a zsidó kereskedelem már az évezredfordulón Franciaországtól Indiáig és Kínáig terjed és a zsidó hitközségek az egész világon úgy működtek, mint kereskedelmi ügynökségek. A zsidó Schedechias volt a császár bizalmi orvosa és a zsidók az ő segítségével jutottak be az udvarhoz.

„A zsidó taktika - írja Maurice Pinay - az volt, hogy hűen szolgálni a császárt, hogy ekként a keresztény államban minden hatalmat a maguk számára hódítsanak. Nagy Károly halála után fia Ludvig került a trónra, aki még jobban áldozatául esett a zsidó hatalmi törekvéseknek”.

„Ha új, tetterős keresztény vezetők nem harcoltak volna a zsidó bestia ellen, a római-germán szent birodalom már 11 évszázadnak előtte a zsidó imperializmus áldozatává vált volna”. (Maurice Pinay: *Verschwörung gegen die Kirche* 467. oldal.)

Ezt megelőzőleg azonban az egész világkereszténységet fenyegette az arianizmus, amelynek vezetője a Líbiában született zsidó Arius volt, aki a keresztény szentháromság tanával a régi zsidó dogmát, az egyetlen zsidó istenség, a Jehova-tanát igyekezett a keresztény egyházakba becsempészni, ötödik hadoszlopa útján. Hány és hány keresztény esett áldozatául e terroristikusan terjesztett tannak. Hány és hány nem-zsidó lett áldozatává a Julianus apostata által kötött ál-keresztény és zsidó szövetségnek, amelynek során a császár megígérte a zsidóknak, hogy saját költségén építteti újra

Jeruzsálemet és a Templomot?

„A Julián császár kedvezéireitől elkapott zsidók, a keresztények iránti fanatikus gyűlöletükben Palesztina és Szíria különböző városaiban vakmerően elpusztították a keresztény bazilikákat. Példájukat követték az egyiptomi zsidók is” - írja Abrosius. (A. d. Theodosium ep 29. 18.)

Amidőn N. Konstantin utóda Konstancius császár az áriánusokhoz pártolt, Egyiptomban a pogányok és a zsidók karddal, botokkal rohanták meg a (keresztény) népet a templomokban. Szerzeteseket lábbal tiportak és így ölték meg. (Athanasius Encycl. ad episc. nr. 3. Közölve, Huber Lipót által.)

Alexandriában - a legnagyobb zsidó diasporában - 418-ban felgyújtották a keresztények Szt. Alexander templomát; s mikor a keresztények ennek megmentésére siettek, borzalmas vérfürdőt rendeztek a keresztények között.

Amikor Phokas kelet-római császár uralma alatt a perzsa király rátámadt a kelet-római birodalomra, a kereszténység ellenségeivel rokonszenvező szíriai zsidók a szíriai Antiokiában „a város keresztény lakosságának nagyrésztét leöldösték és óriási máglyán elégették”. (Nicephorus. Historia Eccles. XVIII. Cap. - Huber Lipót.)

Kr. u. 614-ben a perzsák elfoglalták Jeruzsálemet és ott rengeteg keresztény foglyot ejtettek. „A zsidók pedig sáskaseregként özönlöttek a perzsák táborába, és tőlük - kiki tehetsége szerint potom áron mintegy 90 000 keresztény foglyot vásároltak meg, akiket aztán kisebb-nagyobb csoportokban kegyetlenül lemészároltak”.

A római birodalmon kívül például Perzsiában szintén hatalmas méretekben folyt a zsidóterror. Kr. u. 343-ban Sapur perzsa király uralkodásának 35 éve alatt 16 000 keresztény szenvedett vértanúságot. Csak egyetlen napon 129 apácát végeztek ki a zsidók. („Az akkor teljesen zsidó uralom alatt állott Perzsiában, Sapur zsidói száz püspököt és más egyháziakat végeztettek ki”). (Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység 63. old.)

Arábiában a Kr. u. 522-ben hatalomra jutott zsidó király, kegyetlen üldözést kezdett a keresztények ellen. Negraán városában a zsidó király 4000 keresztényt ölt meg.

„A vérengző zsarnok Hakim (Hakem egyiptomi kalifa 996-1021) a zsidók biztatására (a mai Spanyolországban) több ezer keresztény templomot pusztított el és a keresztények százazreit mészároltatta le. (Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység 71. old.)

A terror népe mindig is értett hozzá, hogy mohamedán, vagy keresztény királyokat, államhatalmakat mint használjon fel, meghódított népek elnyomására.

Kastiliában 1350-ben, mint 15 éves gyermek került a trónra „Kegyetlen Péter”, aki a kastiai zsidóvezért Samuel Ha-Levi Abulafia-t nevezte ki előbb pénzügyminiszterré, majd az ország első miniszterévé.

„Sajnos a történelem bizonyítja, írja Maurice Pinay, - ha a zsidók valamely keresztény, vagy nem-keresztény országban a hatalmat kezükbe veszik, akkor a gyilkosságnak és terrornak olyan hulláma indul meg, amelybenn patakokban folyik a keresztény és pogány vér”. A fiatal királyt zsidó miniszterek és asztrológusok (a mai pszichiáterek megfelelői!) vették körül s mikor a nemesség és a király rokonsága fellázadt a korlátlan zsidó terror ellen „Péter úgy érkezett Kastiliába, mint egy vérszomjas, éhes farkas a juhnyájba. És előtte haladt a rémület, oldalán a Halál és nyomán folytak a vérpatakok”.

A zsidók Kastiliában elérték „hatalmuk csúcspontját”. A pápa kiátkozta Pétert és Kastilia keresztény alattvalóit feloldozta minden, az államnak tett eskü alatti kötelezettségeik alól. Addig azonban, amíg erre az intézkedésre sor került, ezrek és tízezrek estek áldozatául a „keresztény” uralkodó lobo-gói alatt folytatott zsidó terrornak.

Ma már tulajdonképpen felesleges beszélni arról a zsidó terrorról, amely elborította Spanyolországot. A spanyol államot és népet a végleges leigázás veszélye fenyegette. Zsidók voltak a földbirtokosok, a király miniszterei, a püspökök. Kialakult az ál-kereszténnyé vált zsidók arculata, a marannóké, akik kifelé ugyan keresztények voltak, de befelé a zsidó vallási szokásaikat, szertartásaikat követték s csupán egyetlen céljuk volt: meghódítani a keresztény spanyol államot. Spanyolországban már a nép, sőt az arisztokrácia felkelése fenyegette, mikor Torquemada, az inkvizíció vezetője azt ajánlotta a királynak és királynőnek, hogy szólítsa fel a zsidókat: vagy térjenek keresztény hitre, vagy hagyják el az országot.

Az 1492. március 31-én kelt királyi parancs a spanyol és a világtörténelemben kiemelkedő fordulópont. A terror népét kötelezték, hogy négy hónapon belül vagy elhagyja az országot, vagy keresztény hitre tér.

Mikor a kiutasítási rendelet megjelent, Abarbanel a király zsidó kincstartója a legelőkelőbb marannókkal megjelent a palotában, hogy 300 000 arany, abban az időben jelenlegi dollár milliárdokat jelentő összeg felajánlásával, a rendelet visszavonására bírja. Minderről tudomást szerzett

Torquemada főinkvizítor, aki kezében feszülettel megjelent az Alhambrában, s így szólt az ingatag királyi párhoz: „Iskarióti Judás 30 ezüst pénzért árulta el ezt; felségtek 300 000 aranyért akarják elárulni” - és elhagyta a termet. Erre az uralkodó pár állhatatos maradt.

1492. augusztus 2.-án 30 000 zsidó család, kb. 150 000 zsidó; mások szerint 350.000, a király hajóin elhagyta Spanyolországot. Sokan Navarrába, Olaszországba, a mai Hollandiába, Törökországba, a Földközi-tenger kikötőibe vándoroltak és lassan felszivárogtak egészen Budáig.

Portugáliában 4 év múlva, 1496-ban Manuel király szintén elűzte a terror népét.

A „népek arisztokráciája faji alapon” azonban ment és vándorolt tovább, szerte a világon. Jeruzsálem? Egyiptom, Perzsia, Róma, Spanyolország, Portugália, Oroszország? Mindenütt ott maradt nyomukban az országpusztulás. Ott maradtak a kifosztott népek nyomorban.

S ott maradt az, amit a magyarországi származású zsidó próféta, dr. Fejér Lajos, a művelt, okos és éppezért az eichmanni KZ-ben elpusztult, modern zsidó látott meg:

„A zsidó faj vonása ma is, hogy véleményét, sőt világnézetét, ráerőszo-
kolja (helyesen mondva: ráterrorizálja) a világra”.

A kultúra nem egy nép, vagy egy faj monopóliuma. A keresztény népek egyike sem tekintheti magát a többivel szemben „kiválasztottnak”, vagy hivatotabbnak a kultúra ápolásában. Csak éppen a zsidó faj, amely a keresztény népek kultúrájának ápolásában részt nem vett és több, mint kétezer évet kizárólag vallástudományának fejlesztésében töltött - Talmudját és kabaláját művelte - őrizett meg olyan faji önhittséget, amely az egyes zsidóban állandóan ébren tartja azt a faji suggestiót, hogy ő is a többi népeknél különb szellemi képességek birtokában van” - írja Fejér Lajos (Zsidóság: 315. oldal).

„A népek faji alapon nyugvó arisztokráciája” akkor érte el a világtörténelem során soha nem élvezett hatalmát, mikor a hitleri birodalmat amerikai, angol, orosz fegyverek legyőzték.

Az új, a „demokratikus” Nyugat-Németország az amerikai átnevelők, zsidó terroristák, OSS és CIA-zsidók uralma alatt elvesztette minden képességét az önállóságra. Ha a világtörténelem során van nemzeti szerencsétlenség, az a német tragédia. E népnek eltörték a gerincét: nürnbergi-perrel, hazugsággal, terrorral, hamis igazságszolgáltatással, Morgenthau-tervel, licenzírozott újságok félrevezetésével, minden erkölcs, vallás, nem-

zeti érzés gyalázatos destrukciójával.

Nyugat-Németországban csak 30 000 zsidó él, de épp itt bizonyosul be, hogy a „népek arisztokráciájának”, legyen az csak harmincezer főnyi, nagyobb hatalma lehet, mint magának az ötvenkét milliós nemzetnek és kormányának.

A zsidó hatalomnak Nyugat-Németország fölött tényleges alapja: 1. a nagy Adenauer tévedése, amely abból indult ki, hogy az Izraelnek nyújtott, egyszer, s mindenkorra szóló 3 és félmilliárd DM-es „jótétellel” megnyerheti a világ-zsidóság szimpátiáját és Amerika, valamint a világ-zsidóságtól hátbiztosítást kaphat, a bolsevista veszedelemmel szemben. (Élete utolsó időszakában mondta, a Der Spiegel című nagy magazinnak adott intervjújában: „Vigyázzunk! A világ-zsidóságnak nagy hatalma van!” Mintha csak Ciceró mondotta volna a legfelsőbb római törvényszék előtt.) 2. Az adenaueri megalkuvásnak következménye nem az volt, amit a bölcs kancellár várt; a demokratikus Németország becsületének, világtekintélyének helyreállítása, hanem a Nyugat-Németország ellen megindított és a végtelenségig fokozott zsidó gyűlölet-propaganda Tel-Avivtól New Yorkig és végestelen végig, a földkerekségen. Az Izrael javára megkötött 3 és félmilliárd márkás „jótétellel” Adenauernek nem sikerült nemzetét kiszabadítani a zsidó terrorizmus nyomása alól. Ellenkezőleg! Jöttek az újabb és újabb cionista követelések, zsarolások! Mikor Eichmann Adolfot közönséges emberrablás és a világ „humanista” közvéleményének hallgatása mellett elrabolták Buenos Airesből, J. C. Burg, a mélységesen kiábrándult és okos zsidó író a „Zsidóság sorsa hóhérok és csalók között” című könyve szerint, Adenauer New Yorkban „véletlenül” találkozott az éppen ott tartózkodó Ben Gurionnal, akinek 500 millió DM-ről szóló csekket adott át, azzal a kéréssel, hogy az Izraeli bíróság előtt ne azonosítsák a mai nyugatnémet államot a hitleri Harmadik Birodalommal. Ben Gurion „a nagy barát” zsebre tette a csekket, ami azonban nem akadályozta a világ-zsidóságot abban, hogy ne folytassa a Nyugat-Németország elleni megvadult gyűlöletpropagandát.

Az eredmény szörnyű és világ-veszélyes, mert a terror előbb-utóbb csődbe kergeti a nyugatnémet államot. Jönni fog a munkanélküliség és annak segítségével a szovjet-bolsevista hatalom özönlik be majd a Rajnáig és a francia, olasz kommunisták millióinak segítségével, egészen a spanyol határig.

A megfélemlített és a demokratikus rendért minden zsarolással kétség-

beesett versenyt futó Nyugat-Németország eddig 35 milliárd DM-et fizetett ki a zsidók „egyéni kártalanítására”. A Wiedergutmachung összege elfogja érni az ötven, esetleg százmilliárd DM-et is. Ha ehhez hozzávesszük, hogy szerte a világon egész ügyvédkolchozok alakultak hamis tanúk verbuválására, a kártalanítások hamis eskü alatti nyilatkozatokkal való igazolására, ha tudjuk, hogy a német Wiedergutmachung hivatalok számtalan tisztviselőjét kellett megvesztegetettség miatt elítélni és ha ehhez hozzávesszük, hogy a többiek - épp ezért? - állandó megfélemlítettségben élnek, akkor nyugodtan elmondhatjuk, hogy Nyugat-Németország ma a kétmillióس Izrael gyarmata lett.

Európa területén különféle terrorista-szervezetek épülnek fel. Ilyen például a ludwigsburgi „náci bűnököt üldöző hatóság”, amely egy vörös múltú zsidó, Bauer legfőbb államügyész hatalma alatt áll. Ilyen a Wiesenthal Simeon által vezetett bécsi zsidó dokumentációs központ, amely szoros együttműködésben van a ludwigsburgi, de egyben a moszkvai szovjet-hatóságokkal.

Ezek működésének „fényében” lehet meglátni, hogy a fehér emberiség a német nemzeti szocialista hatalom legyőzése után a világterrorizmus uralma alá jutott. Közel negyedszázaddal a „náci bűnök” elkövetése után a ludwigsburgi nyugatnémet államügyészség, szoros egyetértésben az izraeli titkos-szolgálattal, náci „háborús bűnöst” keres. Óriási költségekkel nyomoznak Martin Borman, Mengele, az auschwitzi orvos felkutatására. Auschwitz kirakat-perek folynak, amelyek során a földkerekség legtöbb államából hatalmas költségekkel hajtják fel a tanúkat, akiknek legnagyobb része - dr. Latenser védőügyvéd szerint, - hamis tanú. A nyilvánvaló hamis tanút nem esketi meg a bíróság, nehogy egy zsidónak baja essék. A hamis tanú mehet és futhat, miután a német munkás adójából felvette a 9000 márkás tanúdíjat. És a hamis tanúk miatt hányan, de hányan választják az ártatlanul elítélt kispáncik közül a börtönben az önkéntes halált, mint az egyetlen kivezető utat a XX.-ik század igazi győzteseinek és igazi bűnöseinek terrorja elől való menekvést.

Ennek a Szovjetnél is rosszabb, hangtalanul gyilkoló terrorizmusnak legkiválóbb fegyvere, az amerikai zsidók által felépített nyugatnémet „demokratikus” sajtó, amelynek megteremtésére a megszállás idején az amerikai-angol zsidó sajtótisztek, a Hans Habek, a Henry Ormondok, a gyűlölet tűzköréből máig sem szabadult emigránsok adták a licencket és a sok millióس alaptőkét. A „demokratikus” Nyugat-Németország sajtó cárja

ma Axel Springer, aki négy milliós Bild-Zeitungjával, a monopolizált sajtókonzernjével a közönyös német munkástömeg közvélemény-csináló atyáistene. A német intelligenciának szánt, kétségtelenül magas színvonalú Der Spiegel, a nyugatnémet sajtódestrukció magazinját Rudolf Augstein szerkeszti, aki halovány náci múltja ellenére Challoner angol sajtó-örnag és két zsidó emigráns kezéből kapta a megbízatást a német lélek, a német ifjúság „felvilágosítására” mivel szerencsésebb a helyzet a többi jelentős nyugatnémet lapoknál, ahol a múltjukat titkoló karrierista egykori náci újságírók versengenek zsidó kollégáikkal a nemzeti és szellemi, immár az erkölcsi értékek romlásában, hajdani bajtársaik kegyetlen üldözésében. Azonban akármilyen mértékben süllyednek erkölcsileg a zsidó-világterror szolgálatában, akármilyen lelkesen szolgálják is ki a cionizmust és akármilyen hévvel magyarázzák, hogy a német újra-egyesítés érdekében meg kell alkudni a világ-zsidóság hatalmával, a világszerte folyó Németország elleni külföldi, gyűlölet-hadjárat nem enyhül egy árnyalatnyival sem.

Nem is fog enyhülni soha, mert itt nemcsak a Thóra és Talmudból ismert ötezer éves bosszú folyik, hanem ennél is sokkal több. Mert minden eichmanni emberrablás, auschwitz, treblinkai és sobibori kirakat-per mögött ott áll az igazi nagy cél és az ó-szövetségi ígéret beváltása utáni világhajsz: adjatok és fizessetek még több Wiedergutmachungot!

A sokak által megcsodált Nyugat-Németország és a neo-demokrácia a satellit-szellem, a régi Landsknecht-mentalitás Amerikánál is tipikusabb megtestesítője. Ha újabb és újabb jóvátételek kizsarolása céljából a zsidók merényletet akarnak elkövetni Ben Gurion nagy barátja, Konrad Adenauer ellen, ha aljas rágalomokkal, a zsidó-gyilkosság gyanújával „kilövik” a kormányból prof. Oberlündert, a menekültek nagy, szudéta-német patrónusát, ha moszkvai, budapesti, prágai segítséggel és egy Wiesenthal-szerű galiciánér be akarja bizonyítani, hogy Lübke nyugatnémet köztársasági elnök „koncentrációs lágereket épített” a hitleri idők alatt; akkor ő ellene indul meg hajsz, nemcsak a kommunista államokban, hanem a moszkvai és - természetesen - new yorki lapokban.

A világterror irányítói már beleszólnak abba is, hogy ki legyen a német kancellár, mint ez George Kiesinger megválasztása után történt, aki „náci múltja” miatt elsőszámú megszarolható alanya lett a cionista-kommunista világterrorinak. A világterroristák ma már ott tartanak, hogy elő akarják írni az ötvenkét milliós német népnek, ki legyen a következő köztársasági elnök. A new yorki „Aufbau” című német nyelvű cionista újság már odáig

megy a terrorizmusban, hogy egyenesen Hamburg zsidó főpolgármesterét, dr. Herbert Weichmannt ajánlja, sőt követeli Nyugat-Németország jövődő köztársasági elnökének, mert ezzel a választással „a német nép bebizonyítaná, hogy úrrá lett a hitleri múlt fölött”.

Különös német végzet, hogy ezt a népet azért gyűlölték Nyugaton, mert Goetheket, Beethoveneket, Clausewitz-méretű nagy katonákat adott a világnak, ma pedig azért vetik meg, - mint ezt több angol, francia, szovjet-orosz, sőt kínai politikus megállapítja, mert saját fészkébe piszkít, önmagát gyalázza, kisebbiti, a zsidó világterror hatása alatt. És a világzsidóság kajánul nevet a német politikusok, államügyészek, bíróságok megdöbentő szolgálalkúságán, mellyel meghajlik a „népek arisztokráciája előtt” és szüntelenül, csak az Ó-szövetségi parancstól reszket:

„Mert a nép és az ország, amely néked nem szolgálанд elvész és a népek mindenestül elpusztulnak. És szopod a népek tejét és királyok emlőjét szopod!” - jósolta a már idézett Ézsaiás.

Nyugat-Németország leigázása, erkölcsi és politikai felbomlasztása nem német és legkevésbé nemzetiszocialista, hanem európai és világ-tragédia, a XX. század legsötétebb fejezete, mert az 1945. május 9.-én támasztott erkölcsi, politikai úrön keresztül mint a tüzes láva-folyam árad be a bosszú, a terror, a szovjetbefolyás.

A zsidó világhatalom, amelynek - nagyobbbrészt hamis eskü alatti nyilatkozatokra és hamis izraeli, lengyelországi tanúk vallomására 35 milliárd márkát fizettek ki a nyugatnémetek — olyan terrort gyakorol, amelyhez hasonló nincs se Vörös Kínában, se a Szovjetunióban. S ez a terror - a világhódítók hideg terrorja rosszabb, mint a gépfegyveres, vagy a hajdani tungid-terror. Az csak a testet tudja megölni. Ez azonban a lelket, az erkölcsi magatartás tisztességét öli ki Goethe, Schiller, Beethoven, Nietzsche, a feltalálók, orvostudósok egykori nagy nemzetéből.

Adenauertől kezdve, Ludwig Erhardt és Kiesinger kancellárokig a nyugatnémet nép mindig úgy szerette magát a világ előtt csillogtatni, mint a nagy német nép egyedüli és kizárólagossági joggal felruházott képviselőjét, arról azonban kevesen tudtak, hogy a német Bundestag, a bonni parlament, a szövetségi német kormány, a szövetségi államok kormányai, az igazságszolgáltatás szervei, a rendőri hatóságok legtöbbje az izraeli és new yorki parancskiadási központ alantas végrehajtó hatóságává váltak.

A világ-zsidóság ma már úgyszólván minden német ügybe beleüti az orrát és terrorisztikusan parancsolni akar a 18 milliós világkisebbség nevé-

ben az 52 milliós népnek. Nahum Goldmann, a World Jewish Congress legfőbb terroristája „radikális változásokat” követel a nyugatnémet iskolák demokratikus tantervében, a világszidóság javára. Ugyancsak a World Jewish Congress az egész világon hecceket rendez Nyugat-Németország ellen, mert a hesseni Landtagba bevonult néhány National Demokratische Partei által választott képviselő. Beleszólnak abba, hogy ki kaphatja meg a Deutsche Stiftung nagydíját. S ha véletlenül egy olyan nagy szellemi ember kapja meg, mint Armin Mohler, a konzervatív, elfogultságoktól mentes német író, akkor rögtön rásütik a bélyeget, hogy „antiszemita”.

Az újságok, az idegen talpnyalásra berendezett államügyészek és politikailag megfélemlített bírák, ülnek az államügyési és bírói magas pulpitu-sokon és ítélikznek nem a németiség, hanem a világszidóság nevében. Ma már nemcsak Shakespeare Velencei kalmárját törölték a német színházak műsoráról, hanem már ott tartanak, hogy ha egy bremeni kávé-cég oszto-gatja a kávé hőn szerető német vásárlóknak, akkor arra kényszerítik, hogy a reklámot vonja vissza, mert abban egyetlen egyszer előfordul a „zsidó” szó.

Ma már a keresztény egyházak legkitűnőbbjei sem védettek a sorozatos, és pimaszkodó zsidó támadástól. Köln érseke Frings kardinális, csak annyit kérdezett egy hozzá belopakodott Nussbaum nevű amerikai rabbinustól: Biztos-e Ön abban, hogy hatmillió zsidó pusztult el a hitleri koncentrációs táborokban?”

Huszonnégy óra múltán Frings kölni kardinális a zsidó világsajtónak olyan pergőtüzébe került, hogy kénytelen volt dementálni, visszavonulni, magyarázkodni és végül is részt venni a zsidó-keresztény testvériség hetén.

Még ennél is megdöbbentőbb a világ-zsidóság akciója az oberammer-gaui passió-játékok ellen. Az európai nagy pestis elmúlása után fogadalmi ajándékként felajánlották az oberammergauiak, hogy 10 évenként előadják a Krisztus szenvedéseiről szóló passiójátékokat. Négyszáz éven keresztül játszották egyszerű hegyi parasztok, falusi lányok, asszonyok a hét órás előadást betöltő passiót. Pontosan úgy, ahogy az, az Új-szövetségben írva van. Nem tettek hozzá egy szót sem és nem vettek el egyet sem az aposto-lok megnyilatkozásaiból. Amikor aztán a cionisták meghirdették a világ-bojkottot az oberammergaui játékok ellen, a városi tanács felfogadta Hans Schwaighofer rendezőt, aki átírta a több száz éves szöveg egyes jeleneteit, hogy abból kiküszöbölje „az antiszemita megjegyzéseket”. Mert amit az Új-szövetség ír, ami kétezer éven át érvényes volt a kereszténység számára,

íme antiszemitizmus lett. Schwaighofer a játékban szereplő zsidókat és keresztényeket „allegorikus figurákkal” helyettesítette. Mi más ez, mint a világalom terrorja alatt.

Az ősi cél újra itt látható: dechristianizálni az egyházat, úgymint az arianusok, a marannusok, vagy a szabadkőművesek akarták. Összekavarni az eszméket, meghamisítani a Bibliát is, hogy aztán a Vatikánban egy napon majd ne a Miatyánkot imádkozzák, hanem a Kol-nidré imádkozása előtt, mint a világ minden zsinagógájában ma is, felhangozzék a Sátán egyházának szörnyű átkozódása:

„Háborúval sújtsa (Isten) a kutahait (a kereszténységet) és fejedelmét (értsd Szamaélt az ördögök fejét, aki a rabbinizmus szerint kormányozza a kereszténységet). Takarja (a kereszténységet) felhő hat hónapon át, hogy fekély csapásával kínoztassék. Verje meg himlővel és büntesse haraggal és dühvel. Mert az Örökkévalónak vérontása leszen (Boszrában=Rómában, a kereszténység országaiban). Rendezd ezt (a vérontást) Boszrában; buktasd meg a királyt (=a pápát) a Te dühödben és akkor ébreszd majd üdvöd szeretteidnek (a zsidóknak). Te örökkévaló nem fogod megtagadni irgalmasságodat. (Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység 455. oldal.)

A kereszténység kétezzer éves történelméről két nézet uralkodik. Az egyik - amit egy nagy magyar szellemi ember, dr. Vágó Pál hirdet, hogy a Thórában zseniálisan levezetett zsidó világhódítás csakis a kereszténységet teperte le. Ennek pedig történelmi oka, az a világosan bizonyítható tény lenne, hogy Krisztus apostolai egyszerűen nem értették meg mesterüket.

Ezek lelkében a mózési hit oly mély nyomokat hagyott, hogy az új vallást el sem tudták képzelni a Thóra nélkül. Ez kiderül azokból a vitákból, amelyek az Evangéliumnak „Az apostolok cselekedetei” halálát követő 15.-ik évben tartott zsinatukon még arról vitatkoztak, hogy szabad-e körülméletlen embert megkeresztelni, ill. bevenni a keresztény közösségbe? Nem tudták megérteni, hogy a Megváltó univerzális erkölcsstana a zsidó törzsi elzárkózó erkölcsstannal összeegyeztethetetlen. Nem értették meg, hogy Krisztus tanítása egyenesen a zsidó istenkiválasztottság tana ellen irányult, amelynek megdöntése logikusan a zsidó közösség felbomlásához vezetett volna. Ha az apostolok következetesen ezen az úton maradnak és diadalra viszik Krisztus antijudaista erkölcsstanát, csakis ebben az esetben teljesítheték volna azt a küldetést, amellyel a Megváltó emlékének tartoztak, mert csakis ebben az esetben válhatta volna meg Krisztus a világot a sátán zsinagógájától.

A létet fenyegető e végveszéllyel a synhedrion tisztában is volt, amikor a főpap azzal az indoklással mondta ki a halálos ítéletet, hogy jobb, ha egy ember hal meg, mintsem, hogy egy nép pusztuljon el.

Ezzel szemben az apostolok azzal, hogy az új vallás történelmi alapjául megtartották a mózesi hitet - amelyet az ő jogutódok a keresztény Egyház a Biblia ó-szövetségi részével együtt szentté avatott - és egy önmagának ellentmondó ideológiával szerencsétlenülítették meg híveiket, nem adtak többet annál, mint amit egy szakadár zsidó szekta adhatott; egy olyan ideológiát, amely gyakorlati megvalósításában minden tekintetben kedvezett a zsidó hatalmi törekvéseknek. A zsidók - mert hiszen az apostolok, ha vérséگیleg nem is, de világnézetükben ezek voltak - meghagyták izraeli használatra a harcos politikai messiást, a keresztényeknek pedig egy jámbor Krisztust adtak, aki azt tanítja, hogyha jobb képeden pofon ütnek, tartsd oda a balt is, ha hétszer bocsátottál meg hiába, bocsáss meg hetvenhétszer, ne törődj a földi javak gyűjtésével - bízd ezt a zsidókra - viseld türelemmel szolgásgodat, mert mindezért a túlvilágon bőségesen jutalmaztatol.

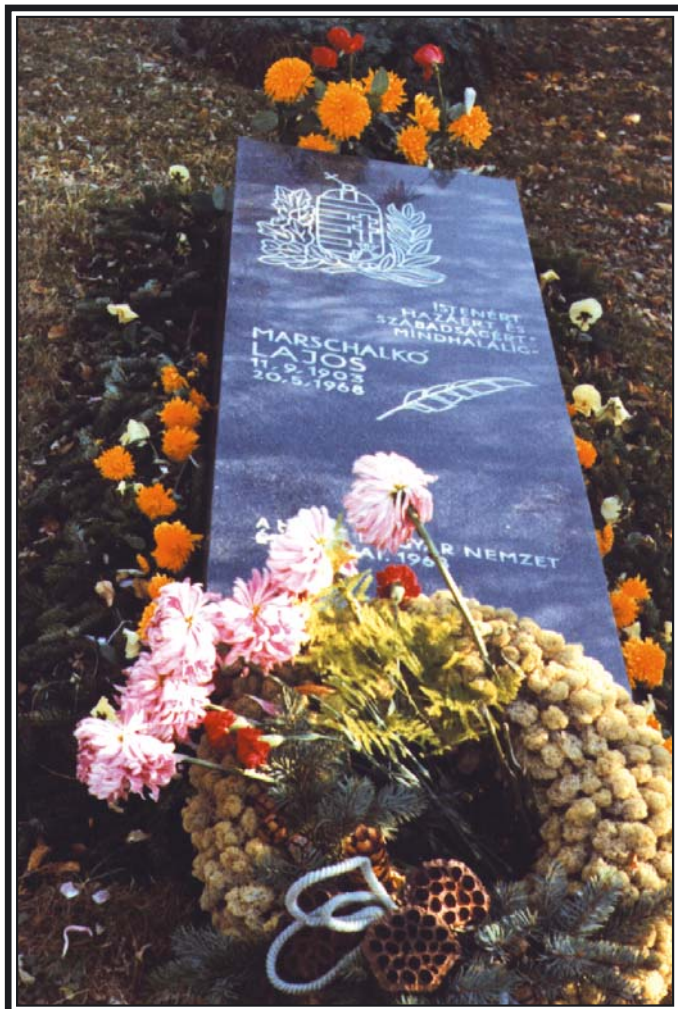
Amennyire ez igaz, ugyanannyiban igaznak látszik a másik vélemény is, amely szerint a keresztény egyház kétezer éve nem állott másból, mint a zsidó beszivárgás és terrorizmus, antiszociális gondolat elleni elkeseredett harcból.

Ezt a harcot árulta el XXIII. János és VI. Pál pápa, nem nagyon dicsőséges uralma alatt, a Vatikán. A zsidó világterror behatolt az ökumenikus világ-zsinatra és megvalósította az ariánusok és marannusok nagy álmát: az antijudaista keresztény-szellem leigázását.

Hitlert legyőztük! mondták a második világháború diadalmasai. - Most következik Jézus Krisztus !

És a vatikáni zsinat aláírta a kereszténység halálos ítéletét. Legalizálta önmaga fölött is, a zsidó világterrort!

(Hídő Könyvtár, 1967. november)

Marschalkó Lajos sírja
a müncheni Nordfriedhof temetőben

MAGYAR REZERVÁTUM

S Z E L L E M I V É G V Á R

1 9 9 7